

VESZELIN SZTOJANOV

A második bolgár zeneszerző-nemzedék képviselője, az 1933-ban létrejött Kortárs Zenei Társaság egyik megalapítója. 1926-ban végzett bátyja növendékeként mint zongorista az Állami Zeneakadémián (ma: Pancso Vladigerov Nemzeti Zeneakadémia). Ugyanabban az évben kezdte meg zenei és színházművészeti tanulmányait a bécsi Zenei és Előadóművészeti Akadémián Viktor Ebenstein professzornál zongorán és Franz Schmidt professzornál zeneszerzésből, miközben magántanítványként P. de Kohnnál zongorát, Wunderernál pedig hangszerelést tanult.

Tanulmányai befejeztével Bulgáriában zongora- és zeneelméleti órákat adott, továbbá zongoristaként és karmesterként dolgozott (1931-1937). 1937-től az Állami Zeneakadémián oktatott zeneelméleti tárgyakat. 1945-től a zeneszerzés és a zenei

formák professzora, az elméleti kar dékánja (1952), majd rektor (1956 – 1962). 1953-1954-ben a Szófiai Opera igazgatója. Bár több műfajban is alkotott, elsősorban a hangszeres gondolkodás és a vezető motívumok technikájával kibontott drámai szimfonizáció jellemzi, gazdag harmóniavilág és pompás, hangzásában sokszor egzotikus hangszerelés.

A nemzeti hangzásvilág egyéni megközelítését keresve, eredeti minták felhasználása nélkül ötvözi a népzenei dallam- és ritmusvilágot. Veszelin Sztojanov három operát, balettet, operettet írt, ezenkívül több szimfonikus és kamarazenei műve, három zenekari zongoraversenye, több kórusműve, számos szóló, illetve népszerű dala, valamint filmzenéje is van.

ÜNNEPI NYITÁNY Az 1959-ben írt mű korának optimista szellemét fejezi ki. Magával ragadó muzsikája életteli, hangzása ragyogó, zenei nyelvezete világos és érthető, dramaturgiai szerkezete és gazdag hangszerelése mesteri.

Sztojanov számos alkotása vált világszerte a bolgár muzsika példájává. Ilyen a Baj Ganjo groteszk szvit (Aleko Konsztantinov műve nyomán, 1941), a Rapszódia (1956) és az Ünnepi nyitány (1959 r.); zenekari versenyek, a harmincas években írt Szonáta és Zongoraszvit, több vonósnégyes, stb.

Operettjei: Asszonyi császárság (1935), Szalambo (1940), Ravasz Péter (1952); balett: Johanna nőpápa (1969), Rapszódia (1956), zenekari versenyek, kamara- és egyéb opus-ok – megannyi későromantikus zenei nyelven írt, nemzeti hangzásra törekvő alkotás.

Grigor Palikarov (1971, Plovdiv) szülővárosában végzett 1990-ben a Dobrin Petkov Zenei és Tánciskolában zongora szakon, majd a szófiai Pancso Vladigerov Nemzeti Zeneakadémia hallgatója volt, ahol négy szakon is magiszteri oklevelet szerzett (opera- és zenekari karmester, zeneszerzés, zongora és énekkari vezénylés). Huszonkét éves korában, még diákként vezényelte a pleveni és Sztara Zagora-i operában a Rigolettót.

A szófiai Nemzeti Operában 1998-ban mutatkozott be Gena Dimitrova gálakonzertjének karmestereként a világhírű énekes személyes kérésére. 2001-től ugyanott kinevezett karmester, repertoárán jelenleg több mint ötvenöt opera és balett szerepel. 2005-től Grigor Palikarov a Pazardzsiki Szimfonikus Zenekar első számú művészeti vezetője és karmestere

Palikarov mester Bulgária dalszínházainak és zenekarainak gyakori vendégkarmestere – fellépett a Szófiai Filharmóniával, a plovdivi, várnai, burgaszi, ruszei, Sztara Zagora-i állami operában, a pleveni filharmóniával. Németországban, Ausztriában, Belgiumban, Franciaországban, Olaszországban, Luxemburgban, az Egyesült Államokban, Oroszországban, Mexikóban, Szlovéniában, Lengyelországban, Tajvanban, Hollandiában, Japánban, Koreában is is sűrűn szerepel. A vezénylésen kívül zongoristaként is fellép, és énekkari, zenekari, valamint kamarazenekari műveket is alkot.